

זהירות, חיפצת!

אשר הדליק השגריר יהודה בלום את הפתיל של פרשת אנדרו יאנג, הוא לא ידע לאיזה מיטען של חומר-נפץ מוביל פתיל זה. עכשיו הוא כבר יודע.

הורה בלום הוא הטיפוס המושלם של נציג מישטרה-הליכוד. הוא אמון על המנוולוג הלאומי. הוא יודע בדיוק מה עליו להסביר לגויים. הוא עסוק כל-כך בשינון האמת הצרופה של ממשלת-ישראל, עד כי אין לו הזמן והיכולת להקשיב לרחשי הלב של הזולת. לראות את מניעיו להבין את מחשבותיו.

הוא חשב שהוא עומד לפוצץ מין פצצור נת קטנה ונחמדה, שתשים קץ לגישושים האמריקאיים לעבר אש"ף. תחת זאת פוצץ פיצצת-ענק. פצצה שחורה, הנושאת את הכתובת "אנטישמיות".

פרשת אנדרו יאנג לא הביאה רק להפיכת 25 מיליוני כושים אמריקאיים לאוהדי אש"ף. היא לא עוררה רק את שינאתם של מיליוני אמריקאים, לבנים ושוחרים, כלפי המדיניות הסיגנון של ממשלת-ישראל.

היא עשתה דבר הרבה יותר נרוע: היא הפיחה רוח חדשה בן מיפצת הרצחנית ששמה אנטי-שמיות, ופתחה לפניו מרחב חדש.

האם זה באמת כה גרוע? הדבר נאמר כבר מובן מאליו. אך האם זה באמת כה מוכן מאליו? הסיפיה-הגומלין בין הציונות והי-אנטישמיות היו תמיד מורכבים מאד ומסוככים מאד.

הציונות באה לגאול את היהודים מידי האנטישמיות. אך לעתים קרובות היה נדמה כי אילו האנטישמיות היא בעלת-הכרית רית הנאמנה של הציונות.

כמה פעמים אמר שליח ישראל מתוסכל לקהילה יהודית שאננה: "חכו, חכו, כאי שר תגבר כאן האנטישמיות, תשמחו מאד שתוכלו לברוח אלינו".

כמה פעמים קוונה מנהיג ציוני, בסתר-ריב, כי האנטישמיות תרים את ראשה, רק קצת-יקצת, כדי שי היהודים ייבהלו ויעלו לישראל?

תופעה זו ידועה אצל כל מתקני העולם. ואינה מיוחדת דווקא לציונות. מהפכנים קומוניסטיים אינם יכולים אלא לשמוח כאשר גורל הפרולטריון הולך ורע.

לזוואדימיר אייזיק' איזיאנוב, המכונה לנין, ייחסו (בטעות, כמי דומני) את הכפוף: "ככל שיהיה יותר רע, כן ייטב!" אם אכן לא אמר את הדברים, וכי היה לאמר אותם.

כי תנועה מהפכנית, המתיימרת לגאול את המוני העם מעול הדיכוי והניצול, אינה יכולה לבצע זאת בלי עזרת המדוכאים והמנוצלים. אם אלה יהיו מדוכאים ומנוצלים יותר, תגבר נכונותם להיגאל בידי המהפכנים.

לכאורה פועל המהפכן למען טובת הדיכוי. בלוחמו נגד הדיכוי והניצול, הייפלא אי פעם לפעם מתגנבת לליבו התשוקה העזה להתגברות הדיכוי והניצול, לטובת העניין הגואל? האם אפשר לכעוס עליו כאשר הוא מוכן, לעת מצוא, גם לעשות משהו כדי לעזור לתהליך זה?

כך נוצרת מוטיווציה מורכבת למדי. המהפכן שמח כאשר גובר עול השיעבוד. לוחם-השיחרור הלאומי מפיך הנאה מרה מפעולות-העונשין של הכובש הזר. איש-המחתרת, היודע כי מעשיו יביאו להוצאת תהילה-העונשין של הכובש הזר, איש-רואה בכך כששיר אכזרי ומוצדק לקידום המטרה המיוחלת. ההיסטוריה מזאה דוגמות לכך. כמה מטובי הסיפרים והמהוצאים

תיארו תסביכת נפשית זו כיר אמן. הציונות אינה חורגת מן הכלל.

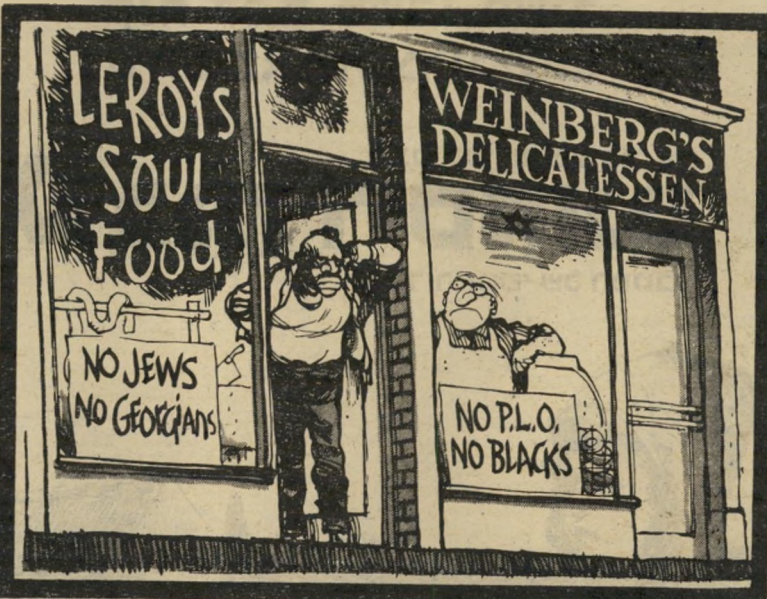
נימין זאב הרצב האמין, כמוכן, שהציונות תשים קץ לאנטישמיות. אחת ולתמיד. כמו כל הנביאים, הוא היה אדם נאיבי מאד.

לפי הרצל, הפיתרון הצפוי היה פשוט מאד. המדינה היהודית קום תקום. כל יהודי בעולם יוכל לבחור בין הצטרפות למדינה היהודית ובין הישארות במולדתו. הגויים יבינו שכל יהודי, שאינו מהגר למדינת-היהודים, רוצה באמת ובתמים להשתרש באומה שבה הוא חי. כך יתכנעו סוף-סוף הלאומנים בכל הארצות כי היהודים המקומיים הם פטריוטים נאמנים, ולא יוכלו עוד לשנאם.

היה הרצל לתאר לעצמו פרשה כמו זו שהתחוללה בעיראק בראשית שנות ה-50, שבה התגלמה בצורה חותכת השפעת-הגומלין של הציונות והאנטישמיות.

באותו זמן הושג הסכם חשאי בין ממשלת דויד בן-גוריון וממשלת נורי סעיד בעיראק. נורי, ששהה זמן-מה בארץ-ישראל במילחמת-העולם השנייה, כאשר השו"ש שלת ההאשמית גורשה זמנית מעיראק, היה מוכן לתת ליהודים שלו לעלות לישראל.

תמורת זאת נדרשו היהודים ליישאר בעיראק את כל רכושם, שנחמם עליהם נורי סעיד ואנשיו. ממשלת-עיראק פירסמה את הצו וחיכתה להגירה ההמונית של היהודים. אך זו לא באה. יהודי עיראק לא זזו בהמוניהם. אולי

קאריקטורה של אוליפאנט ב, וושינגטון סטאר: "מימין חנות יהודית מובהקת (דליקאטסן - מעדנים), בעלת שם יהודי אופייני - ווינברגר. השלט אומר: 'אין כניסה לאש"ף, אין כניסה לשחורים'. לידה חנות כושית מובהקת ('מזון נפש' - מזון האהוב על הכושים), בעלת שם כושי אופייני - לרוי. השלט אומר: 'אין כניסה ליהודים, אין כניסה לאנשים ממדינת ג'ורג'יה' - מדינתם של גימי קארטר ויועציו."

לא האמינו לצו. אולי חששו לצאת. אולי לא רצו לוותר על רכושם. אולי לא היו ציונים די-צורכים. אז קרה משהו. פצצות מוסתריות החלו מתפוצצות בריכוזים יהודיים בכנרדאד.

המיטרה העיראקית אסרה כמה יהודים מימינו ומשפחותיהם. היהודים המקומיים הודו ונשפטו. השליחים הישראלים נעלמו באורח מיסתורי מכלאם. השילטונות העיראקיים הכריחו אותם חזרה לישראל.

בשנים שלאחר מכן התנהלו לא-פעם ויכוחים נרגשים על מאורעות אלה. מחייביהם הצביעו על העובדה שבעיקבות הפצצות, אכן נמלטו המוני היהודים מעיראק, והגיעו לישראל. אילו נשארו בארץ-יבבל, האם לא היה גורלם מר לאין שיעור? האם היה מותר לביים מעשיו זוועה אנטישמית, כדי להציל את היהודים מידי האנטישמיות?

הרצב עצמו לא פסל את האפשרות של שיתוף-פעולה בין ציונים ואנטי-שמנים, לטובת המטרה.

כמה חודשים אחרי הפוגרום המחריד בקייב, שאורגן-בחסות משרד-הפנים של ממשלת הצאר, נסע הרצל לרוסיה כדי להיפגש עם שריהפנים שנועד לשיימ צה, ונצל פון-פלוחה. הוא סבר כי האנטי-שמנים הרוסיים יהיו מעוניינים לעזור לי ציונים, כדי שהמוני היהודים ינטשו את ממלכת הצאר.

פניו הושכו ריקם. זאב ז'בוטינסקי הלך באותה דרך, בהצ-

לחה רבה יותר. הוא התקשר עם הקולונילים האנטי-שמיים של פולין וכוונן מיס-גרת של שיתוף-פעולה. הפולנים התיירו את הקמתם של בסיסי-אמונים מטעם ה-הארגון-הצבאי-הלאומי על אדמת פולין, ואף העמידו לרשותם מדריכים ונשק. ה-כוונה היתה לארגן פלישה חמושה של אנטי-האירגון מפולין לארץ-ישראל.

מייד-העולם השנייה והכניש כוש הנאצי שמו קץ לתוכנית זו. בטרם נודע מלוא עומק הטירוף האנטי-שמי של הנאצים, קיוו כמה מנהיגים ציונים שניתן לשתף-פעולה עימם, לקידום הגירת היהודים מגרמניה לארץ-ישראל. הקיצוני ביותר היה אברהם ("יאיר") שטרן. האיש שניהל קודם לכן את המגעים עם הקצינים האנטי-שמיים בפולין. יאיר שלח את נתן ילין-מור לרומוניה, כדי לפתוח במגעים עם הנאצים.

ליינמור נאסר בדרך עדידי ה-אנגלים, ויאיר נהרג.

מאחרי כל הנסיגות האלה עמדה קונו-ספציה פשוטה: האנטי-שמנים רוצים לסלק את היהודים. הציונות רוצה לקבץ את הגלויות. בין השאר כדי לחלץ אותם מידי האנטי-שמיים.

למען מטרה זו, אמר ז'בוטיני, ספק מותר לשתף פעולה גם עם השטן.

זוהי עגול להביא כיום אל המח-שבה, שאולי אין כל רע במעשי-האייוולת של יהודה בלום.

אם פרשת יאנג תגרום לגל של אנטי-שמיות בארצות-הברית - לא גל גדול, חלילה, לא נחשול אדיר, אלא גל קטן, מבוקר, גלציק - האם זה רע כל-כך? אולי זה ירחוף כמה יהודים לקום ולעזות לישראל? אולי זה יחזיר לארץ כמה מחצי מיליון היהודים הישראליים?

איש אינו אומר דברים שכאלה בקול רם, בוודאי שלא. אך פה ושם, מתחת לפני השטח, מתהלכות להן מחשבות מסוג זה. **אני מזיך מפניהן.**

קודם כל, הדוגמות האחרונות של גלים אנטי-שמיים אינן מעודדות. פליטי האנטי-שמיות, כך מסתבר, אינם ממהרים כל-כך לבוא לארץ-ישראל דווקא. הרוב הגדול של היהודים הבורחים מברית-המועצות, והטור ענים כי סבלו שם מאנטישמיות קשה, אינו מגיע לישראל, אלא לארצות-הברית ולי-קנדה. גם פליטי הפאניקה הראשונה, ש-השתררה בקרב יהודי איראן עם נפילתו של השאה, לא באו לישראל, אלא כמבקר-י-שעה במלונות-פאר. אותם שלא חזרו לאי-ראן, השתקעו בינתיים בפאריס ובניו-יורק.

כדי שמישהו יבוא לישראל, צריכה ישראל להיות מושכת. ה-מישיבה השובה מן הרחיפה.

ברבע הרביעי של המאה ה-20, בניגוד לרבע השני שלה, הגבולות פתוחים במידה רבה. מי שרוצה להגר, יכול למצוא מולדת חדשה. אין הוא דומה לפליט היהודי של ימי הנאצים, שכל השערים היו נעולים לפניו. ושראה בארץ-ישראל את המיקלט האפשרי היחיד.

אם ישראל תהיה מושכת, לא תהיה זקוקה לאנטישמיות. ואם תהיה דוחה, גם האנטישמיות לא תעזר לה.

אך מעבר לשיקול זה מצטיירת סכנה חמורה מאין כמות.

יהודי ארצות-הברית מהווים כיום את מקור-הכוח החיצוני העיקרי של ישראל. הם תורמים לה משאבים היוניים, הם טים באמצעיה-התיקשורת האמריקאיים, הם כופים על ממשלת ארצות-הברית מדיניות התואמת את האינטרסים של ממשלת-ישראל. **אם תיווצר בארצות-הברית התי-עוררות אנטישמית, היא תנטרל את כוחו של המימסד היהודי. היא עזולה להמיט אסון לא רק על ה-יהודים שם, אלא גם על אנטי-שמנים.** רק מטורף יקים את המיפצת האנטי-שמית מריבצה. ואם נעשה הדבר בשגנה, יש להחניקה בעוד מועד - ולוא גם במחיר שיניו דראסטי של עמדת ישראל בעניין הפלסטיני. **פרשת אנדרו יאנג היא אות-איזי-הרה. אולי האחרון.**